

fastholder jeg. Hvis man nogenfinde vilde opføre en fremstødt Linie, kan jeg med temmelig megen Sikkerhed paastaa, at til et Fort paa Stubben vil man aldrig faae Penge, og man vil ogsaa kunne undvære dette Fort, naar man blot faaer eet eller 2 Forter f. Ex. paa Middelgrunden. Det ærede Medlem mente, at et Fort paa Middelgrunden vilde blive saa overmaade meget dyrere end et Fort paa Stubben. Det indser jeg i Grunden ikke. Skulle de have samme Styrke — og det maa jo forudsættes — og ligge paa omtrent samme Dybde af Vandet, hvilket vilde blive en Nødvendighed, naar Stubbefortet skulde faae en fordelagtig Beliggenhed, er der ingen Grund til at antage, at det ene Fort blev dyrere end det andet. Middelgrunden har Grunde, over hvilke der ikke er mere end fra 10—20 Fod Vand, og det Samme er Tilfældet med Stubben, men skal Stubbefortet faae nogen Betydning, maa det ligge saa nær dybt Vand som muligt. Imidlertid er der i alt Fald nu ikke Tale om den fremstødte Befæstning, og jeg er overbevist om, at Kalkbrænderibatteriet der, hvor det nu er opført eller rettere skal opføres, ikke vil kunne forhindre en fremstødt Befæstning mere, end det gamle har kunnet gjøre. At Meningerne her i Salen i saa Henseende ere meget delte, fremgik ogsaa deraf, at medens det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds sagde, at jeg aldeles havde forskjertset Udsigterne til en fremtidig Bevilling, syntes det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) at antyde, at nu var man allerede ganske godt begyndt med den fremstødte Linie, og at det første Fort blev nu bygget. Naar Meningerne ere saa forskjellige, kan man i Almindelighed med temmelig Sikkerhed slutte, at hverken den One eller den Anden har Ret.

Bajer: Den høitærede Krigsminister begyndte med at betegne denne Forhandling som ufrugtbar, og jeg skal fuldstændig give den høitærede Minister Ret deri; det kunde maaske udtrykkes paa en anden Maade, nemlig ved at denne Forhandling i Grunden ikke har bragt mere Lys over Spørgsmaalet; Mørket bliver ved at ruge over Vandene ude ved Kalkbrænderiet. Den høitærede Marineminister gav dog i det andet Thing Udfigt til at ville sætte en lille Lygte ud paa Enden; men her forekommer det mig, at vi forgiæves spejde efter Lys; thi naar Lyset er tændt fra den ene Side, bliver det pustet ud fra den anden. Vi have hørt, at Forhandlingerne næsten ubeløkkende ere førte mellem Finantsudvalgets Medlemmer, og det forekommer mig, at denne Forhandling lige saa godt kunde være foregaaet i Finantsudvalget. Vi kunde ogsaa have sparet os en Del af dette, dersom Forslaget om at vise

Sagen tilbage til Udvalget var blevet vedtaget. Dette er imidlertid blevet forkastet, og jeg vil derfor foreslaa at henvise Sagen til Statsrevisionen, hvilket naturligvis kun kan ske ved at stemme for det først stillede Ændringsforslag. Det er kun ganske undtagelsesvis, at et Medlem udenfor Finantsudvalget har talt om, hvad her foreligger. Vi glædede os — i alt Fald jeg — sidste Gang, da denne Sag var for, over det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), men han havde gjort sig usynlig igaaer, og jeg har heller ikke kunnet faae Nie paa ham idag, men Grunden til hans Udeblivelse veed jeg ikke. Jeg skal for Resten ikke fordybe mig i den militære Side af denne Sag, men kun slaa fast, at ved at bevilge disse 5,500 Kr. foregriber man et vigtigt militært Spørgsmaal. Den kommunale Side af Sagen har været stærkere fremme i det andet Thing, og den har vel ogsaa sit rette Forum paa andet Sted. Jeg skal derfor heller ikke ved denne Leilighed gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal, hvorom der ogsaa er Uklarhed, nemlig om Udvidelsen af Kjøbenhavns Havn foregriber i den ene eller den anden Retning ved, hvad her foreslaas bevilget. Sagen har sin finansielle Side, som har været meget udsørlig paa Tale; ogsaa med Hensyn til denne tror jeg, at vi i høi Grad trænge til flere Oplysninger. Men der er endnu en Side af Sagen, som for mig har ikke mindst Værd, det er den konstitutionelle Side. Dette Spørgsmaal om de 5,500 Kr. er jo nemlig egentlig ikke Tillægsbevilling, men Efterbevilling. Grundlovens Ord i § 49: „Ingen Udgift maa afholdes, som ei har Gjennemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov“ kunne vel neppe efter den Fortolkning, de have faaet i Tidens Løb, fortaas aldeles ordbret. Det maa ganske vist være tilladt at afholde Udgifter, om hvis Berettigelse der ingen Tvivl kan være. For at tage et Exempel: Hvis en offentlig Bygning, som er reist af Staten, ligger paa alfar Bei og truer med at falde ned, anser jeg vedkommende Minister for at være fuldt berettiget til at afholde Udgifter til denne Reparation for at forhindre Fare for Mennekkeliv. Men jeg tror, at med Hensyn til Efterbevillinger bør der ikke gjøres saadanne Udgifter, hvor det ikke er aldeles uomtvisteligt, klart og indlysende, at de ogsaa ville blive bevilgede ved Lov. Dersom have vi set en hel Række saakaldte Tillægsbevillinger gaa gennem Thinget saa godt som lydøst. Men naar et Spørgsmaal paa en Tillægsbevillingslov har valet saadan Tvivl som dette, synes det at være et Bevis paa, at det ikke burde være fremkommet paa den Maade, og at det er en Udgift, som ikke burde være afholdt, men at man skulde have bragt den frem ad anden Bei. At dette er en Efterbevilling i Ordets sandeste Betydning, vil